

27/4

ნიაშოკეპი

№ 11

ტფილისი
დეკემბერი
1924

ნიაშოკობი

№ 11

ტფილისი

დოკუმენტი

1924

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

- ვალერი ბრიუსოვი—წითელი დროშა.
ტიციან ტაბიძე—უფიური კვირეები.
რაჟდენ გვეტაძე—მდაბიო
კოლაუ ნადირაძე—ჯიოკონდა.
გიორგი ლეონიძე—ვეფხი.
ვ. გაფრინდაშვილი—ტომას ჩატერტონ.
ტრისტან კორბიერ—ორი პარიზი.
სერგო კლდიაშვილი—ტავერნა გზა-ჯვარედინზე.
ვ. გაფრინდაშვილი—ტრისტან კორბიერ.

რედაქტორი: ვალერიან გაფრინდაშვილი.

წითელი ღროზა

(კრებულიდან: „სივრცეები“)

წითელი ღროზა—პროლეტარიატის ხარება—
რგოლების მსგავსი,
ცისფერ უფსკრულებში დაიარება
კრემლის სასახლის თავზე.

სიტყვები საოცარი, ახალი, ახალი,
ერთბაზად მღერიან,
აჩრდილი მოირის ძველი და მაღალი
მოსკოვს მოერია!

ნუ თუ ვერ ვიცანი ნაცნობი სახე,—
უცხოა დღეს!
ისე ვით ზღაპარში, ჩვენ გადავლახეთ
ღრუბელიც, ტყეც!

სალამი თაობას, რომ საუკუნური
ცეცხლი გააჩალა.
ვერ მოვევლინება ბედი უგუნური
მას უხეშ ყაჩაღად.

ცხოვრებავ! უქებო კიდევ აქამდე,
ისმოდა გრგვინვა და თქეში,
მაგრამ უკვდავებს ღმერთებთან ვსვამდი
მე—სიცოცხლეში!

ჰკურნავს. დაღლილობას სასმელი მისანი
წლების დაქცეულის.
ჩემი იარები მე ველარ ვიცანი,
მარჯვეა სხეული!

ვარ აღტაცებული, ვარ დაუყუჩები
გრივალი, კოცონი!
და ახალგაზდობას ტუჩებში ტუჩებით
მე ახლა ვკოცნი!

ვალერი ბრიუსოვი

თარგმანი ვ. გაფრინდაშვილის.

საქართველო
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

უწყური კვირები

27 ივლისი.

ექვსი წელიწადია ვემზადები დავსწერო ლექსი
„Dimanche“

ამას ჰქვია ლაქორგის კვირა.

ასეთი უწყური კვირა მაინც არ მახსოვს

ზარები ქალაქშიც არ რეკავენ.

ყველა ტაძარი შეიქნა ფეერიული.

ეს ლექსი, რომ ამ დღეს დამეწერა,

ნაღველი დაიქცეოდა ფოლადივით.

შემიძლია დაეჩემო, რომ სიზარმაცის

ღმერთი მაინც ვარ.

თუ ისიც დაემატა, რომ ლოთობა ჩემი მეორე სტიქია—

ჩემზე ეროვნული პოეტი არ ყოფილა საქართველოში.

მე, კოტე მარჯანიშვილი, ზალვა დადიანი და დავით ჩხეიძე

ტანტების ცირკში ვართ: კულა გრდანელის იუბილეზე.

ვინ მისცა ამდენი ტემპერამენტი ყარაჩოღელებს!..

საწყალი გრდანელი დგას გაკოტრებულ სოვდაგარივით.

მის წინ მისი ძველი პორტრეტი—

რკინა, ჩამოსხმული ადამიანათ.

პაოლო იაშვილის მაგიერ სიტყვას ამბობს

არბიტორი: „შენ დაუკა ვანუა“.

როგორც თავის მკვლელი რუსთაველზე მოდის კოლაუ ნადირაძე.

ერთად ვიზრჩობით:

ოპერეტა „მზიარულ ქვრივზე.“

ჩვენ თავის მკვლელთა ორგანს

აკლია ვალერიან გიფრინდაშვილი.

თუ ეს არ არის ლექსი,

იყოს ერთი ვარიანტი გაუქმებულ კვირების.

შემდეგ, ალბად, ასეთ ლექსისთვისაც ვერ მოვიცლი.

ყველაფერი წინ მიდის პოეზიის გარდა,

იწყება ლექსის უკულმა ელექტროტიკაცია.

მე ვარ ამის წინასწარმეტყველი.

იყოს ეს ბიოგრაფია ერთი დღის.

მჯერა*—შემდეგ მაინც გამოვა ეპოპეა: ტიცინან ტაბიძე.

ტიცინან ტაბიძე

29/VII

ტფილისი

მ ღ ა ზ ი მ

„მე ვცხოვრობ ვირივით წყნარათ და შრომით“
პაოლოსადმი მიწერილ ბარათიდან.

ჩემი რეგოლიუციონერობა არავის სჯერა,
თუმცა 12 წლიდან ვმუშაობ სტამბაში,
და დღეში ვფიქრობ ასჯერ:
რატომ ვარ ასეთი უბედური
და სალახანა.

მე მახსოვს კარგათ:
როცა ერთხელ ბოქაულმა მამაჩემი გალახა,
და მე სამაგიერო ვერ გაუბედე—
(ეს მოგონება სულს აწვევს ბარგათ)—
როცა დედაჩემს ნავთი არ ჰქონდა ლამფაში
და მთვარეზე ვკითხულობდი აკაკის ლექსებს,
როცა ფუნაში ნახულ ჭიებს ვაგებდი ანკესებს,
და მივდიოდი წყალწითელაზე
რათა კვირას მაინც გვექონოდა თევზით ვახშამი.
ო, დარჩეულ სურვილებს სევდა მითელავს,
რადგან მამა ჩემი, რომელსაც კიდევ სჯერა ხატის,
ისევ დახეულ ქალამნებით დადის
და ახრჩობს მევახზე.

მე აღარ ვფიქრობ ქალებზე, რომლებიც ჰგვანან გაპენტილ ბამბებს,
არც იმ გლეხზე, ციმბირის ჭირმა რომ მოუკლა ცალი ხარი,
და ლექსების მაგიერ ვსწერ ახალ ამბებს
(ყველაზე უფრო იოლია ეს ხელობა)
და მიხარია—

როცა ავტომობილი ვინმეს გასრისავს,
ან რომანიულ ნიადაგზე თუ მოხდა მკვლელობა.

მინდა ვიყო ერთი აზრის:
არ ავყვე ოცნებას ქარიანს
და მოვესწრო, შესული ხანში,—
წვერულვაშიან ვაჟებს,
(ეს იმედი გულს მიკაჟებს)

რომლებიც ეხლა სოფელში არიან
და ბაბუას ეხმარებიან თოხნაში.
თუმცა სხვა შეხედულების ვარ ცხოვრებაზე,
და მეზარება ყველა, ვისაც მუცელი აქვს ტიკის,
მაგრამ რადგან არაფერი მესმის მსოფლიო პოლიტიკის,
რომელსაც შეიძლება მოჰყვეს ახალი ომი,—

გადავწყვიტე ვიცხოვრო ასე:
ვირივით წყნარათ და შრომით.

რაუდენ გვეტაძე.

ჯ ი ო კ ო ნ დ ა

ასეთი იყო მთვარე მაშინაც,
ხუთასი წლის წინ, არნოს ნაპირად,
როდესაც ტრფობამ გადაგვაშენა
და სიკვდილს ხარბად გადაგვაპირა.

ეს იყო ღამე უელვარესი,
დაგუბებული ვნების ტბორებად.
გადაშენების ნაზი ალერსი
ახლა ჩემ ხსოვნას ეამბორება.

არ იყო სხვა გზა გადასარჩენი;
ერთად დაგვაკრა იღბალმა დალი;
ჩვენ გვიბარებდა დიდი გამჩენი,
და ჩვენ გველოდა ციური ბალი.

მზე ემაუსის მიგვინათოდა,
და ნაზარეთი გვენატრებოდა;
ანგელოზების ფრთები გვათოვდა,
და ვარსკვლავები ჩუმათ ჰქერებოდა.

ასეთი იყო მთვარე წარსულში,
ასეთი იყო გზა დაბრუნების;
ისევ ის მთვარე ფერგადასული
დღეს ცაში ღელავს და იღუნება.

და სხვა მდინარის ცისფერ ნაპირებს
მოადგებიან ჩვენი ლანდები;
და ისევ სიკვდილს გადაგვაპირებს
წარსული ტრფობის მძაფრი ფანდები.

შენი ღიმილი ისევ ის არი,
და თვალთა ცქერა დაუხსოვარი.
მე ვარ ამდგარი მკვდრეთიდ ლაზარი,
დღეს შენი მონა და მაცხოვარი.

არ არი სხვა გზა გადასარჩენი!
მოგველის ზეცა თეთრი ბაღებით;
ისევ გვიბარებს წმინდა გამჩენი,
ისევ სიკვდილით დავიდაღებით.

და ძველი გზებით გავყვებით მნათობს
პილიგრიმები გაფითრებული:
ანგელოზების ფრთები დაგვათოვს,
და ვარსკვლავების სუფთა კრებული.

ქრისტეს ცრემლებით ნაბანი ველი,
ცა—ალმასებით სავსე აუზი:
და როგორც წინად, დღეს ისევ გველის
ჩვენ ნაზარეთი და ემაუსი

თამარის ხიდი

შემოდგომების პატიოსნება,
კეთილშობილი კაცის სახელი.—
წარსულ დღეებზე ჩუმი ოცნება.
და ნაღვლიანი თვალის გახელა.

დაგვემკვიდრება სასუფეველი,
დავიმსახურებთ, ასე მგონია...
პატარა ამბავს კიდევ მოველი
და გათავდება ეს აგონია.

მცირე შეცდომებს დაგვამალიებს
თვე იანვარი თბილი ბუხრებით;
მხოლოდ ლექსების სატურნალიებს
გავყვებით მარტში, ცოტა მწუხრები.

მე მიხარია, როდესაც ბედი
ნაკლული მთვარის ნიშანით მიდის;
არის ინტიმი:—მალარმეს გელი,
და იმერეთში თამარის ხიდი.

კოლაუ ნადირაძე

ვეფხისტყაოსანი

(ვეფხისტყაოსნის დიდი პოეტი 1922 წელს ნოემბერში)

ვეფხისტყაოსნის ავტორი ვაჟა-ფშაველას

სარაციონების თესლით ამტყდარი
და პამირების ბურში მყვირალი,
მოატყდი სივრცეს გასაკვირალი,
პანმონგოლიზმის ბაირახტარი.

ხალიჩატების დასტოვე ტახტი
და სისხლი მღვრიე ვერსად დასტიე,
ალბად შენ ყავდი ბრწყინვალე რახტი —
ჟუკანასკნელი ძველ დინასტიებს.

რომელი უნდა გეღეწნა რასა
და მერამდენე გემტვრია რომი,
როცა დაეშვი დაუდგრომელი
და მზე გტეხავდა ბარბაროსული.

ვერ გაჰხეთქავდი რომელს ავშარას,
რომელ გუმბათზე ხმალით დადგები?
ბერდუჯის წყალზედ წივის ჯავშანი
გამოქცეული ათაბაგების.

მაგრამ ავია ბედის ტრიალი.
შენი ვარსკვლავიც ყოფილა მკვდარი,
ველარ დალაშქრე შენ დარიალი.
სისხლი შაასხი მსუქან კედარებს.

გადმოვარდნილი წითელი ფაშვი
შენ ახრაილის შუბზე მბრუნავი,
ურემზედ ეგდე ვით ქუჩის ბავში
ასპიტ ლამეში დასახურავი.

და საყვირების ხმები გრგვინავი.
მემკვიდრის გული აღარა-ტოკავს.
თესლო! ყველაზე ნაგვირგვინარო,
გადაგეფარა სიკვდილის ტოგა!

ტომას ჩატერტონი

(1752—1770)

პროვინციელის სინაზით ეწვია ლონდონს—ბრისტოლიდან,
თვრამეტი წლის ბავში,
მომავალი თავისმკვლელი და პოეტი,
გენიალური სხემით:

აღედგინა მეთოთხმეტე საუკუნის არ არსებული
პოეტი როულეი,—

თავისი თანტასტიური წინაპარი-ორეული,
როგორც გრიგოლის ორრუბაქიძე.

უფრო ძნელია გამოგონება პოეტის,
ვიდრე აზნაურის;
პოეტები ძლივს ასაღებენ თავის თავს,
როგორც კახპები.

ლონდონის კაჭეებმა ნახეს კაბუკი—
ესკურიალის ბნედით, რომანტიულ შეველიურით.
ჰსურდა დაუფლებოდა შექსპირის
და დედოფალ ელისაბედის ქალაქს.
სცხოვრობდა საექვო ოთახებში.
ღიასახლისები იბრალებდენ როგორც მათხოვარს.
ის დადიოდა ვით უცხოელი და ჯაშუში,
ტემზის ნაპირების ბოგემა,
დიდ ვიტრინების უნიანი მაყურებელი.
ქმნიდა სათაურებს: „ქარის ოპერა“, „წვიმის აპოქეოზი“.
„ნიბელუნგები“.

ერთ ღამეს გამოეცხადა როულეი
და დაემუქრა მიზრაფის ჩონჩხით.
თან დაუტოვა თვითმკვლელობის რუქა.
აპირებდა პროვინციაში დაბრუნებას,
მაგრამ არ ჰქონდა შესაფერი ტანისამოსი.
უკანასკნელად მოიწვია თავის ბინაზე
ლონდონის ნისლები.
კვამლით შემოსილი, როგორც ნერონი-აენობარბი,
ამბობდა ლექსებს.
ენატრებოდა პარაკელზი, ხანძარი, ცირკი,
ბოთლში ამოსული ეკლესია,
კარაბადინი.

მან მოიგონა ღამის ადრესი:
ქუჩა—მიზრათი, დეზერტირი უცნობი სკრიპკის,
სადაც ჰკიდია და ექანება
დანისის პრინცი—ელსინორის მეფეური მსხვერპლი.
წარმოუდგა მარადისობა, ვით საყურე ბეტრიჩესი,
როგორც ქარვასლა, სადაც ხსნიან ანგელოზები
ამერიკულ ტიუკებს.

ის კიდევ ერთხელ შეაჩერა
საყვარელ რითმის გამოქროლებამ.
მაგრამ მოისმის ვესტმინსტერის დროის საყვირი,
მაგრამ შუალამემ შეასრულა თავისი ცეკვა
და მოითხოვს აოქანანის თავს.

ა—გო—ნი —ა!
უკინასკენელი კოშმარების ავი დაღმართი!
კირიალეისონ!

მას ამტყუნებდენ, როგორც ყალბი ფულის მკეთებელს—
გარდაიცვალა ჭეშმარიტად.
აფთიაქებმა დაიგლოვეს თავისი მსხვერპლი
და შავ კატაქალკს მიჰყვებოდა ნოსტრადამუსი.

კიდევ არ არის სიმფონია „ჩატერტონი“,
მაგრამ იქნება:

მოხდება აჯანყება ორკესტრის,
რომელიც გამოაცხადებს ღირიქორათ დაღუპულ მგოსანს,
და საკრავები, გადაქცეულნი ქიმერებად,
დაერევიან მოკაზმულ ფილისტერებს.

ხომ შეიძლება დასწვა ლონდონი,
რადგან იქ თავი მოიწამლა სიმშლისაგან
ჩატერტონმა?
ეს იქნებოდა დიდებული შურისძიება!

დარჩა მხოლოდ პოეტების კაზინო,
რომლის საპატიო თავმჯდომარეა
ტომას ჩატერტონ და მის აჩრდილს
წელიწადში ერთხელ უჩიგებენ კარტს.
და ვალერიან გაფრინდაშვილი—
სახელების მარადიორი და პირანეზი
„პოეტის კარიერაში“ სვამს
ჩატერტონის სადღეგრძელოს.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

ბ ა ლ ლ ა დ ა

(სანდრო კირეკიძეს)

აქ აღარ ისმის ქვეყნის ხმაური,
სდგას დანგრეული ჩუმი ტაძარი,
სავსე იღუმალ ხავსის ტრაურით.
აქ თითქო სუნთქავს ელვაზარი.
თუ წინად იყო აქ მულლაზარი,
თუ იყო ცეცხლი, სისხლის ღვრა ხარბი,
დღეს არის მხოლოდ შავი ნაცარი
და მე—გვიანი აენობარბი.

ბევრი რამ არის აქ საცნაური:
შორი გელათი, ზეცის თაზარი,
რიონის ბნელი ქათინაური,
ხნიერ ქალაქის ძველი ბაზარი
და ნაქერალა უზარმაზარი,
აქარის მთების ჭალარა წარბი,
ჩამავალი მზის უხვი ხანძარი
და მოდაისე აენობარბი.

ჩამოხეული, ვით აზნაური
და საოცარი, ვით ღამის ზარი,
დარდობს ტაძარი ციურ საურით,
მოსკდება ლოდი, ვით ცრემლის ცვარი.
მოიღუშება ციხე დამწვარი.
ო, სადღაც არის სიცოცხლე ქარბი,
არის ხანძარი და მასთან ქარი,
არის ლორწეტით აენობარბი.

მ ი მ ა რ თ ვ ა

სანდრო! ფითრდება საღამო ჩქარი
და მოდის ღამე უძველეს შარფით.
„როდის იქნება ძვირფასი დარი“?
ვიტყვი მე—რითმის აენობარბი.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

*) ეს ლექსი დაწერილია ძველი ფრანგული ბალადის ფორმით, რომლითაც სწორდენ ბალადებს მეფთხოვეტე სოუკუნის პოეტები ფრანსუა ვილლონი და კარლ ორლეანელი.

ტრისტან კორბიერ

ორი პარიზი:

I დამით.

ხარ ოკეანე და ტალღების შავი გუნდები
სუსტ ხმაურობით შორდებიან ნაპირს დროებით.
ჩემი შრიალით აიშალენ კვლავ კიბოები,
მაგრამ უკანვე შექველად მენ დაბრუნდები.

ხარ სტიქსი—მხოლოდ ამომშრალი სხვა ჯადოსნებით.
ეწვია ფარნით დიოგენი წყაროს გაღეშის.
ანკესებისთვის დაწყვეტილი ხარბი მგოსნები
ეძებენ ჭიებს საკუთარი თავის ქალაში.

შენ ხარ მინდორი. ეშვებიან შავი ყვავები
და დამპალ ძონძებს იტაცებენ მეტ დაბრმავეებით.
ჯიბგირებისგან, რომ ელიან მოგებას ახლა,
კურდღელი გარბის, სახურავზე მიძვრება მაღლა.

შენ ხარ სიკვდილი! პოლიციას ხროტინით სძინავს.
ქურდი ვარდისფერ მსუქან ხელებს ჰკოცნის და გმინავს.
კოცნამ ხელებზე მეწამული დასტოვა დალი.
ახლა სიზმრები უძრავია. დრო არის ლილი.

შენ ხარ სიცოცხლე—ამღერებულ ტალღებით საგსე,
რომ ხმაურობით გადადიან ტრიტონის თავზე.
მორგის საწოლზე იშმუშნება ზანტად ზღვის ღმერთი:
მწვანე, ტიტველი, ბუმბერაზი და ერთად ერთი.

II დლით.

ხედავ, ზეცაზე ბრწყინავს თუჯის დიდი კარდალი.
სადაც მანანას ჩვენთვის ხარშავს ღმერთი მართალი.
არის მორწყული სიყვარულით ჩვენი საკმელი
და კიდევ ოფლით. საკვებავი დაუხაშმელი!

სამზარეულოს ეტანება ხალხი მშიერი
და მედიდურათ იხრაკება ხორცი ხშიერი.
აშვერენ ქუთურკლებს აქ ლოთები მეტი წყურვილით,
მათხოვარს სცივა და მოელის რიგს—დაურვილი.

იქნებ გგონია, რომ ყველასთვის აქ გამზადილი
არის მზისაგან ეს ბრწყინვალე უხვი სადილი?
ძალოს ბულიონს ჩვენ მივირთმევთ, ვით მათხოვრები.
ისინი მზისა და ჩვენ წვიმის ვიყოთ მცხოვრები!
არის სიკვდილი ჩვენი მტერი და დამდაღველი.
ჩვენი არსია საფლავამდე—ბუმტი ნაღველით.

თარგმანი ვ. გაფრინდაშვილის.

ტავერნა გზაჯვარედინზე

მოთხრობიდან.

თავი 7.

გზაჯვარედინზე ყოველთვის უბერავდა ქარი.

ყველამ, ვინც მიდიოდა ტავერნაში, იცოდა—გზაჯვარედინთან ქუდი უნდა დაემაგრებია, რომ ქარს არ მოეტაცა. ვისაც პარიკი ჰქონდა, ორივე ხელით უნდა მიშველებოდა, რომ მელოტი არ გაემხილა.

სალამოთი აქ იყრიდნენ თავს გამოპარული ჯარისკაცები, ქალაქის ავარები, კახპები.

ხშირი სტუმარი იყო რაინდი დონ ბილბაოც.

რაინდს ჰქონდა დიდი ცხვირი და მისი დეზები რეკავდა ისეთი წმინდა ხმით, რომ უნდა ყოფილიყო გაკეთებული საუკეთესო ლითონისგან.

ორი ოთახი, სადაც გროვდებოდნენ სტუმრები, მალე იკვამლებოდა თამბაქოთი. ზოგიერთის ჩიბუხი ისეთ კვამლს აღრჩოლებდა, რომ კახპების გაჰვარტლული ნესტოებიც ვერ უძლებდა სიმყარაღეს.

ტავერნის პატრონი, ორსულ ქალივით გაბერილი პასკვინო, სტუმრების მოსვლის შემდეგ მალე თვრებოდა. მიეგდებოდა დახლის ქვეშ და ხვრინავდა.

ღვინომ, თუ იმ აუცილებლობამ, რომ ყოველ შემოსულს ღიმილით და ტკბილი სიტყვით უნდა შეგებებოდა, პასკვინო გახადეს ზედმეტ გულკეთილათ.

პასკვინოს მოვალეობის შესრულება უნდებოდა მის ცოლს დელფინას, რომელიც სიმსუქნისგან ბევრს ვერ დადიოდა და ძუძუები ეკიდა როგორც მეწველი ძროხის ჯიქნები.

დელფინას სიამოვნებით ელაპარაკებოდნენ სტუმრები, როცა ის მიუჯდებოდა მათ მაგიდას.

მხოლოდ რაინდ ბილბაოს არ უყვარდა ტავერნის პატრონის ცოლი. მას ყოველთვის ჰქონდა საჭმელების სუნი და ლაპარაკი უყვარდა გრძელი და უაზრო.

— დონა დელფინა, თქვენ ისეთი აღტაცებით მესაუბრებით მყარალ ღორებზე და ბანჯგვლიან ვერძებზე, თითქოს ისინი თქვენი ახლო მეგობრები იყვენ, გაჯავრებით მოუჭრიდა სიტყვას ბილბაო.

ასეთი უზრდელობა სწყინდა დელფინას და მეტი რა გზა ჰქონდა, უნდა გაშორებოდა.

რაინდი ბილბაო ყოველთვის ცილკე დაიკავებდა მაგიდას. ვერც ერთი კახპა ვერ გაბედავდა მასთან მისვლას. იცოდნენ ის ელოდა თავისას.

პირველ ოთახიდან, სადაც შემოსასვლელი კარები იყო, უეცრად ისმოდა საერთო შეძახება და კიჟინა. მეორე ოთახმა უკვე იცოდა, რა იყო ეს.

მეორე ოთახიც იმავე კიჟინით ეგებებოდა ტერეზას. მაგრამ კავშირი ტერეზასთან ამით თავდებოდა. რაინდი დონ ბილბაო მხოლოდ ამ დროს მოითხოვდა ღვინოს და ორ სასმისს.

ქალს ჰქონდა პატარა ვარდისფერი ქოლგა და თმებში დიდი სავარცხალი ქვებით მოჭედლიდი.

აუჩქარებელი ნაბიჯით გაივლიდა მაგიდებს. ურცხვათ, თითქოს განგებ იჩენდა ამას, გაუზენდნავ ცხენივით მიათამაშებდა თავის დიდ საჯდომს. თხელი ნაქსოვი დაკვროდა ბარძაყებს და მის სათავეს. სჩანდა, კუნთები იყვენ მაგარი და მამაკაცების ხელებს ვერ დაესრისა ისინი. მაგიდებიდან მას თან მიჰყვებოდა სტუმრების ამღვრეულ თვალები.

სერგო კლდიაშვილი

ტრისტან კორბიერ

ედუარდ იოახიმ კორბიერ, (პსევდონიმით ტრისტანი), შვილი ედუარდ კორბიერის — შორი მეზავრობის კაპიტანის და რამოდენიმე საზღვაო რომანების ავტორის, დაიბადა „მორლე“-ში 1845 წ. თექვსმეტი წლისამ დასტოვა ლიცეი იმ ავადმყოფობის გამო, რომლისგანაც შემდეგში გარდაიცვალა. ორმა წელიწადმა, რომელიც მან გაატარა როსკოტში მეთევზეთა შორის, გამოაკეთეს მისი ჯანმრთელობა. ის იყო მეზღვაურის შვილი და თავიანისცემამდე უყვარდა ზღვა. მამამ აუშენა შლიუპკა და ტრისტანი მუდამ ზღვაში იყო, სძინავდა მხოლოდ გამაკში, ყოველთვის ეწყობოდა როგორც მატროსი.

1873 წ. ტრისტანი ჩამოვალა პარიზში და თანამშრომლობდა ჟურნალ „პარიზის ცხოვრებაში“. იმ წელსივე გამოსცა თავისი ერთად ერთი წიგნი „ცვი-თელი სიყვარულები“

ორი წლის შემდეგ ის გარდაიცვალა მორლეში, 1875 წ. ოცდა ათი წლის, ფილტვების ანთებით.

დიდი ხნის შემდეგ ის აღმოაჩინა პოლ ვერლენმა და მისცა მას ადგილი „დაწყველილ პოეტებთა“ შორის.

ცნობილია დახასიათება, რომელიც მისცა ლაქორგმა ტრისტან კორბიერს: „ოკეანის ბოგემა. დამცინავი და ცულლუტი. შხამიანი და ლაკონიური. ლექსი მათრახის ქვეშ. მისი კივილი მჭრელია, როგორც თოლიას კვნესა. თოლიასავით დაუღალავია. არა აქვს ესთეტიკის კულტი. არც პოეზია და არც ლექსები, თითქმის არც ლიტერატურა. ვნებიანი, მაგრამ ხორცი მას არა აქვს. წვრილფეხა აქლიკი და ბაირონისტი. ყველა პოეტებზე უფრო თავისუფალი პოეტურ ლექსიკონისაგან. პლასტიურ ინტერესს მისი პოეზია არ წარმოადგენს.“

მთელი მნიშვნელობა, მთელი ეფექტი შოლტის მოქნევაში, გრავიროვკაში, კალამბურში, ნახტომებში და რომანტიულ ლაკონიზმში. სურს იყოს გაუგებარი და კლასიფიკაციის გარეშე. არ უნდა არც სიყვარული, არც სიძულვილი. მოკლეთ რომ ვსთქვათ უცხოა ყოველ ქვეყნისათვის, უცხოა ჩვეულებათათვის პირინების იქით და აქეთ“.

რემი დე გურმონი ამბობს: „ის იყო დონ ჟუანი ორიგინალობის. ერთად ერთი ქალი, რომელიც მას უყვარდა, იყო ორიგინალობა. ტრისტან კორბიერი, როგორც ლაქორგი, რომელსაც ჩვენ შეგვიძლია ვუწოდოთ მისი მოწაფე, ეკუთვნის იმ ტალანტებს, რომელთა კლასიფიკაცია შეუძლებელია. ლიტერატურის ისტორიაში ისინი არიან ძვირფასი გამოჩაქლისი, იშვიათი თვით საოცრებათა გალერეაში“.

ტრისტან კორბიერი მორის როლლინასთან ერთად ბოდლერის მემკვიდრეა. როდესაც კითხულობთ მის ლექსს: „დასასრული“, სადაც ის, აღტაცებული, რეკვიემს უმღერის ზღვაში დამხრვალებს, ყოველად შეუძლებელია არ მოგაგონდეთ არტურ რემზოს „მთვრალი ხომალდი“, რომელიც დაიწერა „დასასრულზე“ გაცილებით უფრო გვიან.

რემზო დაიბადა 1854 წ. 20 ოქტომბერს. მე მოვიყვან „დასასრულიდან“ ნაწყვეტს პროზაულ თარგმანში: „ზღვისაგან დამარხულნი. დაუკვირდით ამ სიტყვას. თქვენი სიკვდილი ხმელეთზე მკრთალია. არ არის დიდი საქმე იყო პალუბაზე ქარიშხლის დროს და უცქერდეთ მატროსს, რომელიც ებრძვის ზღვას. ჩამოდევით! ბებერი, გამოფიტული ფანტომი—სიკვდილი იცვლის სახეს: ახლა ის ზღვაა!“

„ისინი არიან არა საყენიან სამარეში, არა სასაფლაოს ვირთხებს შორის, ისინი ხვდათ აკულებს, მატროსის სული, იმის მაგივრად რომ ასაზრდოვოს კარტოფილი, სუნთქვას ყოველ ტალღაში“.

„ისმინეთ, ისმინეთ წამება, რომელიც ღმუის. ეს მათი წლისთავია! პოეტო! შეინახე შენთვის ბრმა სიმღერები! დაღუპულ მეზღვაურთათვის ქარი თავის საყვირით იმბობს de Profundis. ისინი (დამხრვალები) უსაზღვროთ მიეჭანებიან ქალწულ სივრცეებში, მწვანე და შიშველნი, თავისუფალნი ლურსმებიდან, ფიჭვის დაფეფიდან, სახურავიდან, სამელოვიარო სანთლებიდან. თქვენ, ხმელეთის მოხეტენო, ჩამოდევით, ისეირნონ მეზღვაურებმა თავის ნებაზე“.

საკმაოდ სჩანს კორბიერის ირონია მის ლექსში: „ვეზუვის“:

მე შენ კომიკურ ოპერაში გნახე, ვულკანო,
როლში, რომელიც შენ ოდესმე შეჭქმენ: „პომპეის
უკანასკნელი დღე“. მუსიკა შენს ხანძარს ფლობდა.
შენ გიბერავდენ და იყავი შენ, მხოლოდ, ფეჩი.
შენ ხარ უთუოდ მთა პირველი, ჩემთან მოსული,
შენ სანახავად გამოვდივარ მინდორში განგებ,
შენ ჭეშმარიტი ხარ ვეზუვი, მაგრამ ნახული,
ო, ის მეორე, უფრო მეტად დასაჭერია!

1971/76

ბოგემიელის ფსიხოლოგია კორბიერმა გამოხატა ორ კთშმარულ ლექსში ერთ ტემაზე: „ორი პარიზი“.

პარიზი ლამით საშინელია და საზიზღარია, პარიზი დღით საცოდავია. ამ ორი პარიზის შექმნა შეეძლო მხოლოდ კორბიერს—ქლექით დაავადებულს. ეს ლექსი თითქმის ბურჟუაზიულ ქალაქის წყევლასავით ისმის, თუმცა ავტორს არ უჭირავს ხელში იუვენალის მათრახი.

დაუფიწყარია მოჩვენება ქალაქის მორგის, სადაც იმშუშნება ზღვის ღმერთი—ტიტველი და მწვანე.

„პარიზი დღით“. ამ ლექსში ისმის მთელი კაცობრიობის ბოგემის გოდება.

თავის „ეპიტაფიაში“ კორბიერმა კარგათ დაახასიათა საკუთარი თავი: „საკვირველი და გარყვნილი ნარევი ყოველივესი: მაქვს შეძლება და არა მაქვს ერთი ფარა, თავისუფალი და შეზღუდული; მაქვს გული და უსულო ვარ, ბევრი მეგობრები და არც ერთი ამხანაგი, ბევრი აზრები და არც ერთი იდეა, სიყვარული და არც ერთი საყვარელი, კარგი თვისებები სჩანან, როგორც ნაკლი, სული ნაყოფიანი და გაუმძღარი, მოკვდი და ვერ განვიკურნე სიცოცხლისაგან, გამშრალი ტანით და მთვრალი სულით, იმედიანი და მომავლის უარმყოფი, ის მოკვდა, ცხოვრების ლოდინში და სცოცხლობდა სიკვდილის ნატვრაში“.

მისი პეიზაჟი მოწამლულია სპლინით, და გომბეშოების სიმღერთ. ეს არის „საზიზღარი პეიზაჟი“.

კორბიერი ცდილობდა სიმახინჯე ექცია სილამაზეთ და მისი ცდა ხშირად გამარჯვებით თავდებოდა.

ვალლოტონის სურათზე კორბიერი—თამოკვეთილი იოანეა.

ქართველ პოეტებში კორბერსა ჰყავს ორეული, თუ პოეზიით არა, იღბალით და სახით მაინც. ეს არის ქლექისაგან გარდაცვლილი იროდიონ ევდოშვილი.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

ლენინგრადის სახელმწიფო ელექტრო-მანქანის სადგომებლო

ტ რ ე ს ტ ი

ტფილისი, სოლოლაკის ქ. № 2, ტელეფონი 8—20.

„ელვაუსტრისტი“

უზელაფერი ელექტრონიკაციონი

სოფლად, ქალაქში, რკინის გზებზე, სამრეწველო წარმოებებში.

პროექტები, ხარჯთ-აღრიცხვა, მოწყობილია, ტექნიკ ზედამხედველობა.

კ რ ნ ს უ ლ ტ ა ც ი ა

სპეციალურად: გამოკვლევები, პროექტები, ჰიდრო-ელექტრონის სადგურების მოწყობა. 5. 90. 6—4.

მ ღ ი თ ზ ო ვ ე თ

ყველგან ნატურალური კახური ღვინოები

კოოპერატიული სასოგადოება „კახეთია“-ს.

ფირმა 1895 წლიდან არსებობს.

ქალაქის ყველა რესტორანებისა და გასტრონომიულ-ღვინის მაღაზიებში.

ღვინოები

თეთრი „კარდანასი“
— თეთრი „ცარაპი“

წითელი „უბარელი“
ევროპ. „ნათარეული“

მსოფლო

კახური

ტკბილი „მ-დერა“
და „პორტუგენი“

გამგეობა და მთავარი საწყობები:

ტფილისი, გოგოლის ქ. 63. ტელ. 4—65. 13—23. საწყობები: კახეთი.
განყოფილებები და საკონტრაგენტოები ს. ს. რ. კ. დიდ ცენტრში.

ბ ა შ ო ს ბ ა ნ შ ო ფ ი ლ ე ბ ა : საბითუმო საწყობი: „ტორგოვია“ 10.

ყ უ რ ა დ ღ ე ბ ა

ზოგიერთი ფირმები ავრცელებენ ადგილობრივ განჯისა და შამხორის ღვინოებს ჩვენი კახური ღვინოების იარლიკით, წარწერებით და ეტიკეტით „местное кахетинское“, „тип. кахетинское“ და სხვა. გთხოვთ გახსოვდეთ, რომ კახელი გლეხების უძველესი კოოპერატიული ორგანიზაცია მისი პროდუქტების—კახურ ღვინოების—გასაღების საქმეში არის კოოპერატიული საზ—ება „კახეთი“.

ამიერ-კავკ. რეინის-გზათა მთავარი სამმართველო

ამით აცხადებს: ამა წლის 6 დეკემბერს, დილის 10 საათზე, თბილისის სალიკვიდაციო საწყობში (გორის ქუჩა, რეინის გზის ფარგლებში) აუქციონზე გაიყიდება ამიერ-კავკასიის სადგურებზე მოუკითხავი ბარგი და საქონელი

გაუყიდავით დარჩენილ საქონლის

ხელშეიღობა ვაჭრობა

მოხდება იქვე, 8 დეკემბერს

ქვევით ნაჩვენებია ნომერი კვიტანციისა, ბარგის თვისება, ნაჭრების რაოდენობა და წონა. დაწვრილებითი ცნობების მიღება შეიძლება ტფილისის სალიკვიდაციო სადგურზე, ვაჭრობის დღესვე, ვაჭრობის დაწყებამდე

მოუკითხავი ბარგი:

- № 91902—ნაღების ლუსმები 100 ყუთი—109 ფ. 37 გირ. № 91896—ნაღების ლუსმები—100 ყუთი—109 ფ. 37 გირ. № 33923—ქესტი—38 დასტა—9 ფ. 20 გ.
- № 174803—ჩრდილ. კავკასიური ხორბალი—უტომრებოთ ჩაყრილი—1004 ფ. № 174804—ჩრდილ. კავკასიური ხორბალი—უტომრებოთ ჩაყრილი—1004 ფ. 10 გ. № 174815—ჩრდილ.-კავკასიური-ხორბალი უტომრებოთ ჩაყრილი—1007 ფ. 20 გ. № 174461—ჩრდილ.-კავკასიური ხორბალი—უტომრებოთ ჩაყრილი—1006 ფ. № 75741—ნაძვის ხეები—18 ცალი—915 ფ. № 104720—ნაძვის ფიცრები—1 ვაგ.—995 ფ. № 24635—„ვისეკა“—207 ცალი—888 ფ. № 34299—ნაძვის ფიცრები—1 ვაგ.—580 ფ. № 162081—ნაძვის ფიცრები—1 ვაგ.—405 ფ. № 13606—ახალი კრამიტი—1 ვაგ.—935 ფ. № 13605—ახალი კრამიტი—1 ვაგ.—1000 ც. № 7999—უტომრებოთ ჩაყრილი ქერი—408 ფ. № 48480—ხორბალი—31 ნაჭრათ—169 ფ. 30 გირ. და ქერი 5 ნაჭერი—21 ფ.

ს. მ. უ. ს.

ს. მ. უ. ს.

ლითონის განყოფილება

მანქანა-მუშაობელი მბრუნაროს ქარხანა წყალის სხვა და სხვა სისტემის მბრუნარები

სასოფლო-სამეურნეო იარაღები: სახნისები, ყურძნის საჭყლეტები, სათესები, სანიავე-
ბლები, რკინისა და ფოლადის ჭურჭლები, სპეციალური ნახსამობა.

სპილენძის ჩამომსხმელი ქარხანა

სპილენძი ფურცლებათ და მორგებათ.

ქარხნები და სახელოსნოები

ვოველგვარი ნივთები ქალაქისა და სოფლის საჭიროებისათვის; მონტაჟი, დად-
გმა, სხვა და სხვა საწარმოო ერთეულების ვოველნაირი მოწყობა. ავტომობილების
საფუძვლიანი შეკეთება.

ინჟინერული საწოდება: სასტუმროებისათვის, საბავშვო სახლებისათვის და სა-
ვაჭრობო საწოდებისათვის.

სასწორები: ხსნის, ძველის შეკეთება და გადაკეთება.

იუადება და მზადდება ვოველნაირი ლითონი: რკინა, ლურჯი, მავთული, ხა-
აღმშენებლო მასალები.

დაკვეთა სრულდება სწრაფად და კარგად. ფასები ხელმისაწვდომია.

სახელმწიფო ორგანოებს და კოოპერატივებს ეძლევა შეღავათი ფასის გადახდის დროს.
ჩათახის თუჯის სადნობი და მიღების ჩამომსხმელი ქარხანა მალე. ტოროშელიძის სახელობისა.
ხარისხი მაღალი. თუჯი მადნეული, ნატეხებათ. ვიძლევით ანალიზის გარანტიას.
მიღები საწმენდი და წყალსადენის ვოველნაირი ზომის და სიმსხოსი.
ტელეფონი 20—53 და 14—51 საბჭოთა ქუჩა, ყოფილი ჩერქეზიშვილის, სახლი №116.

ფასი ო. ლ. აბაზი

სტამბა სამხედრო კომისარიატისა კეცხოველის ქ. № 3.

მთავლიტი 2149

ტირაჟი 1000